

an at sige, at det egentlig ikke trykker Nogen at udrede Skatter paa en saadaa Maade som den, der anvises ved det foreliggende Lovforslag, eller som den, der hjemles ved dermed beslagtede Love, thi dem have vi jo mange af, til Exempel Lovene om Stempelstatten og om Skiftegebyrterne og flere andre. Jeg tror ikke, det gaar an, at vi blive ved at fastholde den Paastand, at det ikke nytter, at vi ville foretage en Udjevning af Skattebyrden. Dersom det var en Sandhed, at det ikke kunde hjælpe den store, almene Befolkning, at der i Skatteforholdene foretoges Forandringer, var det ganske vist en Urimelighed at beskæftige sig dermed; men jeg antager egentlig ikke, at der er ret Mange, der for Alvor ville fastholde sli en Udtalelse. At denne Beskatning er en nem Maade for Statskassen at faae sine Indtægter paa, og at den af alle de Maader, der kunne tænkes for at faae Indtægter opkrævede, er den mest umerkkelige, skal jeg villig indrømme; men ogsaa her gjælder den Sætning, at det hører til en god Husboldning, at den egentlige Husbond er opmærksom paa sine Indtægter og Udgifter, og jeg tror derfor, at Staten ikke bør lade det staa saa dunkelt for Skatteyderne, som det virkelig staaar, hvad hver især egentlig betaler til Statens Fornødenheder. Nu veed jeg vel, at med Hensyn til mange af den Slags Artikler som gennem Toldloven og flere andre beslagtede Love ere høit beskattede, staaar det for en Del til Bedkommende selv, hvor meget de ville forbruge. Der er dernæst visse Ting, som ere beskattede, og som jeg vil indrømme, at vi ikke staa frit ligeoverfor; det er navnlig de Produkter, som Haandværkerne forarbejde. Der skal jeg være saa villig som Nogen til at indrømme, at vi ikke maa lægge altfor stærkt an paa at fortrædige Haandværkerne; men paa den anden Side mener jeg ogsaa, at vi maa staa vidt som mulig se at komme hen til det Standpunkt, at Skatteyderne ikke beskattes mere end høit nødvendigt, at Skatterne ikke bringe Fjoll til at anvende Kraft og Tid paa Noget, som ikke betaler sig, og som der altsaa ogsaa af den Grund ikke bør anvendes Tid og Kræfter paa. En Tilstand, som er overleveret fra Fortiden, isølge hvilken Mangfoldige beskæftige sig med Haandværk og have deres Livserhverv deraf, den indrømmer jeg, at vi skulle være meget forsigtige med at røre ved, men der er paa den anden Side visse Gjenstande og visse Produkter, som ere Gjenstand for Beskatning i denne Lov, overfor hvilke vi efter min Mening staa meget frit, og det er de Gjenstande, som blive forbrugte i hver Mand's Hus. Jeg skal til Exempel nævne Kaffe. Kaffe er en saa almindelig Artikel i Danmark, at der vist ikke er et eneste Hus, hvor den ikke forbruges, den er dernæst ikke Gjenstand for Fabrikation her i Landet, og den er netop en Artikel, som vi kunne beskatte efter et frit Skøn. Det Samme er, skjøndt ikke i saa fuld Udstrækning,

tilfældet med Sukker; ogsaa i saa Henseende mener jeg, at vi bør tage under den nøieste Overveelse, om denne Artikel ikke bør skaaes for en saa høi Told som den nuværende; thi nu er Tolden paa Sukker virkelig høi i Forhold til dettes Værdi. Nu kan det jo rigtignok siges: Ja, paa den Maade komme vi til, at Enhver vil have sine Ønster frem. Jeg veed godt, at En har Syn for Et, en Anden for et Andet, og jeg lagde ogsaa Mærke til, at den høitærede Finansminister i saa Henseende ikke havde indtaget noget fast Standpunkt, og jeg er meget erkjendelig for, at den høitærede Minister gav tilkjende, at han ikke havde Forkjærlighed for at beskatte een Gjenstand mere end en anden. Men hvad det nu efter min Mening kommer an paa, er, om vi ere nogenlunde enige om at indrømme, at den store, almindelige Del af Befolkningen, den usformuende Del af Befolkningen er forholdsmæssig for høit beskattet gennem den Slags Afgifter. Kunde vi blive nogenlunde enige om det, er det næste naturligt, hvor vidt vi saa kunne gaa i Nedsættelsen af den Slags Skatter. Dette ere ogsaa Mange villige til at indrømme, men gjøre Strag derefter opmærksom paa, at vi kunne ikke gaa videre end Statens Finanser tillade; thi der maa være Balance tilstede. Det kan jeg nu slet ikke skjønne, kan være det Afgjørende ved Behandlingen af vore Beskatningslove. Indrømmes det, at Gjenstande, som beskattes, ikke ere hensigtsmæssige Beskatningsgjenstande, at Skatterne komme ind paa en Maade, som ikke er billig og retfærdig overfor Befolkningen, maa vi uden Hensyn til, om vi paa den Tid, vi gjøre Forandringen i Beskatningslovene, med det Samme have Balance i Finanskassen, omlægge dem. I saa Henseende ere vi jo overmaade heldig stillede i vort Land. Vi have jo vore aarlige Nøgdsdage, hvor vi i al Venkabelighed kunne samtale med Regjeringen om Statens Fornødenheder, og ligesaa lidt som det hidtil har været Tilfældet i vort Land, at Representationen har negtet, hvad der er nødvendigt i Statshusholdningen, ligesaa lidt kan det formodes, at den Tid kan komme, da Sigt kan blive Tilfældet. Jeg for mit Bedkommende er meget stemt for og vil meget tilraade, at vi tage det under allernøieste Overveelse, om Tidspunktet er et saadant, at vi bør omlægge Skatterne, det vil sige, mere og mere komme ind paa en Formue- og Indtægtsbeskatning, i Stedet for at blive ved at lade Skatterne betales paa denne saa at sige usformærkede Maade, hvorefter egentlig Ingen veed, hvad han yder til Statens Behov. Den høitærede Finansminister gjorde i sit Foredrag igaar en Del Sammenligninger mellem de faste Skatter og de Skatter, som kom ind gennem Toldafgiften, Stempelafgiften og deslige, og jeg blev meget glad ved at høre, at Finansministeren indrømmede, at Sammenstillingen egentlig blev gjort uden Hensyn til Krigskattolden, idet Finansministeren indrømmede, at Krigskattolden egent-